

Op de man af...

Jan de Gids

Hij is een Schiedams stadskind dat warme herinneringen heeft aan 'helpen bij boer Bosch' en op zijn achtste verjaardag eindelijk een hond krijgt. Dierenverzorger in een dierentuin lijkt hem een mooi beroep, maar het wordt de Belastingdienst. Zijn vrouw is uiteindelijk degene die hem 'verstrikt doet raken' in de kynologie...

Jan de Gids wordt in 1949 in een traditioneel jaren vijftig gezin in Schiedam geboren. Net als duizenden andere Schiedammers, werkt zijn vader in de scheepsbouw bij Wilton-Feijenoord. Moeder is huisvrouw, ondanks haar Mulo opleiding, want passend werk vinden in de crisis van de jaren dertig is niet eenvoudig. Er zijn twee kinderen, Jan en zijn jongere zusje. Als hij opgroeit, moet het groene hart van Zuid-Holland al gaan wijken voor nieuwbouwwijken,

• Februari 1951, Jan 21 maanden jong.

industrie en asfalt. Jan: 'De laatste daar vegeterende boerenbedrijfjes maken een belangrijk deel uit van de warme herinneringen uit mijn jeugd. Helpen bij boer Bosch, koeien en varkens voeren, sjouwen met schillen, brood, emmers taptemelk en spoeling. Eieren rapen, melken en mest ruimen, maar ook met de honden en hun puppies en met de katten en hun jongen spelen.' Het is de tijd dat hij zich als een magneet tot honden voelt agetrokken. En eindelijk, op zijn achtste verjaardag krijgt hij een hond, een Engelse Springer Spaniel.

Jan vervolgt: 'Mijn ouders zagen het als een verbetering van de status, wanneer hun kinderen niet in een fabriek, en zeker niet met roestig ijzer, zouden werken. Mijn vader heeft zich na de ambachtsschool door middel van avondopleidingen opgewerkt. Hij is daar nog steeds trots op en vertelt met zekere regelmaat dat zijn baan – nadat hij met pensioen is gegaan – was overgenomen door twee HTS-ers. Toen de chef van de Belastingdienst, na het behalen van mijn Mulo diploma, op de stoep stond om te informeren of ik belangstelling had om daar te komen werken, waren mijn ouders het meest enthousiast. Ja, zo ging dat in de jaren zestig van de vorige eeuw, de werkgevers beconcurrerden elkaar

om het personeel binnen te halen. Intussen zijn we meer dan 43 jaar verder en ik hoop dat ik in minder dan twee jaar voor goed die deur achter mij kan sluiten.'

Twee kynologische boeken

In de familie van zijn ouders zijn honden aanwezig, een Engelse Cocker Spaniel, een Samojeed en de Duitse Herder van oom Henk. Een oudoom, een groenteboer, belooft Jan een puppy van zijn Boxer; zijn vaders collega doet hetzelfde met een Ierse Setter puppy, maar het wordt uiteindelijk een Engelse Springer Spaniel. Jan vervolgt: 'Om de een of andere reden waren mijn ouders er al lang geleden van overtuigd dat als je een hond aanschaft, dat beter een rashond kon zijn.

Er waren twee kynologische boeken in huize De Gids, want je moest als analfabeet in hondenland toch wat naslagwerken hebben. Dat waren de Prisma pocket 'Vriend Hond', geschreven door de toen bekende keurmeester en fokker van Newfoundlanders, mevrouw H. Stenfert Kroese-Croll, en het 'Fullspeed Rashondenalbum'. Fullspeed was een boek van een sigarettenfabriek, die onder andere rashondenplaatjes in zijn verpakking verborg. Een boek dat wij met de hele

rokende familie bij elkaar hebben gesprokkeld. Het was geschreven door Foxterrier fokker mevrouw B. van der Hoeven-de Meyier. Ik heb beide boeken stúk gelezen. De belangstelling was gewekt, maar de werkelijke aanleiding om in de kynologie verstrikt te raken was mijn vrouw, want zij was echt 'in' de kynologie. Spelde kynologische bladen, ging vele shows af en ik kende haar nog maar een blauwe maandag of wij togen naar de Winner. We arriveerden daar vroeg in

Vroegere functies in de kynologie:

- Instructeur G&G bij Kynologen Club Rotterdam.
- Eén van de oprichters van de Beauceronclub Nederland.
- Penningmeester, secretaris-penningmeester, lid fokcommissie en lid redactiecommissie van de Beauceronclub Nederland.
- Bestuurslid Picardische Herdershonden Club Nederland.
- Bestuurslid Kynologen Vereniging Voorne-Putten en Omstreken.
- Docent AKK- en KK I-cursussen bij de K.V. Voorne Putten en andere verenigingen.

Huidige functies in de kynologie:

- Groepskeurmeester voor de rassen in rasgroep 1.
- Keurmeester voor elf rassen in rasgroep 2.
- Ad interim lid van de fokcommissie bij Beauceronclub Nederland.
- Voorzitter van Stichting Hondententoonstelling Rotterdam.
- Deelnemer keurmeesteropleidingen bij diverse rasverenigingen.
- Schrijver artikelen clubbladen.
- Examinator keurmeesterexamens.

Boek:

- Medeauteur van 'De Beauceron' € 27,60 via: www.beauceron.nl

• *De Franse Herdershond Beauceron is in eerste instantie een werkhond met als taak het hoeden van schapen.*

de morgen en vertrokken pas in de avond, nadat de laatste hond de hallen verlaten had én ik mij geen seconde had verveeld.'

Achter de geraniums

In het begin van de jaren zeventig doet Jan bij de K.C. Rotterdam G&G training met een 'opvanghond' van zijn schoonouders, een bastaard Dobermann. Er is meer mankracht nodig en al snel wordt hij als instructeur voor een groepje beginners gezet. Hij is intussen getrouwd en heeft een Beuceronteefje uit Frankrijk geïmporteerd. De AKK-cursus wordt gevolgd bij de toen heel bekende heer Smits uit Leiden en daarna volgt de cursus E&B, met als docenten de dames Brooijmans en Baretta. Daarmee wordt een gedegen kynologische basis gelegd. Tussen de bedrijven door staat Jan aan de wieg van de Beauceronclub Nederland en hij vervult bij deze rasvereniging, in een periode van dertig jaar, diverse functies. Het is dan ook deze club die hem in 2005

voordraagt voor de Gouden Erespeld van de Raad van Beheer, terwijl hij later tot erelid van de rasvereniging wordt benoemd.

Zijn eerste keurmeesterexamen is in 1985, voor de Picardische Herdershond, en nu – 25 jaar later – is hij een gewaardeerde keurmeester voor alle rassen in rasgroep 1 en elf rassen in rasgroep 2. Jan besluit: 'Een vijftal jaren geleden werd ik door het bestuur van de Stichting Hondententoonstelling Rotterdam uitgenodigd om te komen praten over opvolging van Jeanny Braakman-Machielsen. Zij vond dat de tijd gekomen was om naar vervanging uit te kijken. Hoewel ik gevleid was en er wel voor voelde, heb ik gevraagd om een jaartje te mogen meelopen en dat is mij goed bevallen. Er is een goed lopend team, een secretaris die met de show versmolten is en alle ins en outs tot in de puntjes beheerst. De show behoort, naar mijn opinie, tot de beste van Nederland. Na een aantal jaren meegedraaid te hebben, ben ik helemaal op mijn

bastaard Dobermann lijkt.' Om een lang verhaal kort te maken, ze reizen af naar Frankrijk en komen thuis met een vijf maanden oud teefje.

Er worden in huize De Gids drie nesten gefokt en Jan showt twee van zijn honden tot Nederlands kampioen: 'Lyra de la Horde Noire' (1981) en haar zoon 'Pirate de la Cité au Barrage' (1982). En met 'Cité au Barrage' wordt Schiedam bedoeld: een oude stad gebouwd op een dam.

En je ervaringen als fokker?

'Wij vonden fokken héél erg leuk, en wij vonden de contacten met de kopers maar zo zo. Met sommige kopers uitstekende contacten gehad, met andere wat minder. We hebben de pech gehad dat de honden die we hebben gekocht en aangehouden HD problemen hadden. Van te voren hadden we afgesproken: wat we aanhouden, dat blijft ook. Lelijk of mooi, dat maakt niet uit. Niet geschikt voor de fokkerij? Dan fokken we er niet mee. Later zijn we ook veel kritischer op het karakter in die foklijn geworden.'

Wat is de ideale Beauceron koper, want het is geen ras voor iedereen?

'Dat ligt er een beetje aan hoe die er zelf tegenover staat. Men moet in ieder geval graag een Beauceron willen hébben en er ook iets mee willen dóen; maakt niet uit wat. En als de hond per ongeluk niet zo mooi is, dan moet ie niet de deur uit vliegen. Eigenaars moeten consequent zijn. En als ze een nest komen bekijken en de haren van hun broek wrijven, ja, dan hebben wij zo onze bedenkingen.'

In het boek 'De Beauceron' staan veel teksten van jouw hand, onder meer over geschiedenis en gebruik. Kun je daarover iets vertellen?

'Parijs was vroeger ook al een grote stad, waar veel vlees nodig was. Op de vlaktes rond Parijs liep veel vee rond, bijvoorbeeld schapen. De hond is genoemd naar Beauce, een regio in

plaats en het voelt alsof ik dat nog jaren kan volhouden.

Op het moment lijkt het of ik qua functies kalmer aan doe, maar gezien de tijd die het in beslag neemt, wordt het meer en meer. Ik begrijp overigens niet dat er mensen zijn die na hun pensioen 'achter de geraniums verdwijnen'. In de kynologie hoef je maar te kijken en je kunt aan de slag.'

Toen ik je uitnodigde voor dit interview was je bezig met een presentatie over de Schapendoes voor de Finse keurmeestervereniging. Heb je meer van dit soort werk gedaan?

'Ja, ook een keer in Zweden voor de Beauceron Club daar. Ik weet niet hoe die Finnen speciaal aan mij gekomen zijn, maar wel heb ik Schapendoesen in Finland gekeurd. Het was één van mijn eerste rassen en ligt me na aan het hart; alle Nederlandse rassen trouwens. Je moet het doen met de honden uit de Nederlandse populatie, want ze kunnen niet 'gered' worden door honden uit het buitenland. Men had in Finland een tijdje de neiging om niet goed te letten op honden die te lang en te laagbenig waren. Ik ben

een paar keer voor hun blad geïnterviewd en ik denk dat men zo bij mij terechtgekomen is.'

Dus als er nog eens wordt aanklopt...

Lachend: 'Ik had nog nóóit een PowerPoint presentatie gemaakt en ik had heel stoer geschreven dat ik dat zou doen. Ik ben aan de slag gegaan en 't was érg leuk om te doen.'

Boxer- en Ierse Setterpup en je eerste hond een Engelse Springer Spaniel. Hoe kom je dan bij een Beauceron?

'Die Engelse Springer was qua gehoorzaamheid toch wel bijzonder. Als je hem riep keek hij, schatte de afstand, stak z'n middelvinger op en ging er vandoor. Als jongetje ergerde me dat al. Toen ik met de bastaard Dobermann trainde, deed ze wat ik wilde. Dat sprak me wel aan.'

Als Jan in Frankrijk, in 1978, de Beauceronteef 'Lyra de la Horde Noire' koopt, is dat nog niet direct met de bedoeling te gaan fokken, tentoonstellen of werken. Hij wil gewoon een rashond hebben en ziet eerder op de Winner een Beauceron. 'Kijk nou eens,' zegt Jan tegen zijn vrouw, 'een rashond die op onze

Noord-Frankrijk tussen de Seine en de Loire, maar hij komt niet per se daar vandaan. Hij komt uit de regio rond Parijs. Alle herdershonden noemde men vroeger 'Chiens de la Pleine' of 'Chien de Brie'. Daar zat van alles tussen: kortharige, langharige, black and tan, fauve of helemaal zwart. In 1896, op een vergadering van wetenschappers, veehouders en fokkers is de naam Beauceron vastgesteld. Het is een betrekkelijk oud ras; de rasvereniging in Frankrijk dateert van 1911 en in 1927 werd de eerste in Nederland geïmporteerde Beauceron geboren.' De Beauceron is in eerste instantie een werkhond met als taak het hoeden van schapen. Het feit dat andere rassen: Duitse en Belgische Herders, Dobermann en Rottweiler nu populairder zijn als werkhond, heeft een reden. Jan: 'Toen de Duitse Herdershond en de Dobermann op kwamen, waren er Fransen die óók zo'n soort werkhond wilden, maar men wilde een écht Frans herdershondenras hebben. En dat was er.'

Speelde nationalisme een rol?

'Maar natúúrljik! De Fransen houden nu nog vol dat de Duitse Herder gewoon uit Frankrijk komt, de 'Elzasser Herder'. Je ziet zelfs dat sommige fokkers gingen selecteren op kortere vachten, zodat de Beauceron wat meer op de Dobermann zou gaan lijken. Oude foto's laten ook zien dat de Beauceron wel iets van de Dobermann heeft. Dat is niet verwonderlijk, want de Dobermann werd ontwikkeld rond de Duitse stad Apolda, waar de legers van Napoleon slag leverden. Zowel met deze legers als met kudden schapen en handelaren, die een route vanuit Duitsland naar Frankrijk volgden, kunnen Beauceron types naar Duitsland zijn gekomen. Er zitten waarschijnlijk ook linken tussen de Rottweiler en de Beauceron. In het oude boek van Von Stephanitz lees je dat er op die 'schapenroute' Duitsers waren met honden die ze 'Barrusch' noemden. De bijnaam van de Beauceron is 'Bas Rouge' (roodkous). Daar zouden dus best linken kunnen liggen, maar 't blijft altijd raden.'

AKK: cursus Algemene Kynologische Kennis.

Beauceron: oud herdershondenras uit Midden-Frankrijk.

E&B: cursus Exterieur en Bewegingsleer.

G&G: cursus Gedrag en Gehoorzaamheid.

Gouden Erespeld: onderscheiding toegekend door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied.

KK I: cursus Kynologische Kennis; opvolger van AKK.

MAG-test: hulpmiddel om gedrag bij alle hondenrassen te testen.

Picture Perfect: in Nederland vertaald als 'Zonder overdrijving'. Een document van de Raad van Beheer met de hondenrassen die bij de keuringen aandacht behoeven om overdrijving in de fokkerij tegen te gaan.

Rasgroep 1: Herdershonden en Veedrijvers.

Rasgroep 2: Pinschers, Schnauzers, Molossers en Zwitserse Sennenhonden.

De Beauceron lijkt in de africhting overvleugeld te zijn door Mechelaar, Dobermann en Duitse Herder...

'De Beauceron is natuurlijk een herdershond, die heel lang gebruikt is bij schapen. En wat je ziet bij de Beauceron als hij in de africhting wordt gebruikt, dat er exemplaren zijn die geschikt zijn, maar ze zijn er niet écht op geselecteerd. In Frankrijk zijn er wel fokkers die dat hebben geprobeerd en proberen, maar de meeste Beucerons hebben nog die hoederkwaliteit en bijten dus gewoon niet zo erg hard. Het ras heeft bijna altijd problemen met bijten.'

Te soft om mee te werken?

'Ik denk dat ze vooral bij de Mechelaars veel meer hebben geselecteerd op de honden die goed wilden bijten.'

• In 2005 krijgt Jan de Gids de Gouden Erespeld van de Raad van Beheer uitgereikt.

Bij Duitse Herders ook, hoewel er nog steeds Duitse Herders zijn die bij de kudde worden gebruikt. In de Beauceronclub Nederland hebben wij de Beauceron toch altijd aanprezen als een hoeder en niet als een bijter. In Frankrijk doen ze daar wat zuinig over, ze willen er vaak niet zo vreselijk veel over zeggen, omdat er een stroming is die de Beauceron wél in de africhting wil gebruiken. En daarbij zie je dat er een selectie plaatsvindt op die honden waarin een zekere mate van agressie

zit. Zo lang die dan maar bij de mensen terechtkomen die aan africhting doen... Maar als een fokker een groot nest heeft en hij één pup aanhoudt, gaat de rest ergens anders heen. Er wordt vaak op ingeteeld en dan zijn er mensen die in de problemen komen met die honden. Een onzorgvuldige selectie op scherpte leidt tot problemen bij de huishonden. Ik denk dat Beaucerons in de africhting minder geschikt zijn. Haar vader' – Jan wijst naar één van zijn

honden – 'was een Franse kampioen die ook gebruikt werd bij de schapen, de ganzen en de pauwen. Na de dekking ging ie nog even heel rustig bij de ganzen kijken.'

Jan vervolgt: 'In Frankrijk kun je bijna geen Beaucerons meer vinden waarin geen africhtingslijnen zitten. Als je niet oplet bij de fokkerij, en dat aspect stapelt zich op, heb je kans dat je een probleem krijgt in je nest. Wij proberen vanuit de Beauceronclub Nederland daar goed op te letten. Nadat we jarenlang een eigen gedragstest hebben gebruikt, onder leiding van Truus Manders-Vanlier, hanteren we nu de MAG-test.'

Een verschijnsel bij herdershonden die geïsoleerd opgroeien op het platteland, kan een zekere terughoudendheid of schuwheid zijn. Soms hebben ze nog nooit vreemden gezien en alleen maar met andere dieren geleefd. Dat Fransens iets anders over terughoudendheid of een zekere angst denken dan wij, blijkt uit Jans verhaal over het 'confirmeren' van een Beauceron teef in Frankrijk. Confirmeren is het laten bevestigen dat de hond volledig aan de rasstandaard voldoet. Zijn hond staat met de staart tegen de buik gedrukt, doodstil, maar de keurmeester zegt beslist: 'C'est une chienne équilibrée', een evenwichtige teef.

Welke drie rassen zijn favoriet bij de rassen die je keurt?

'Ik zal niet de Beauceron noemen, da's een beetje flauw. Ik vind de Hollandse Herder een erg aantrekkelijk ras, de Picardische Herder vind ik erg leuk en ook de Grote Zwitserse Sennenhond vind ik erg mooi. Gewone, recht toe recht aan rassen zonder neiging tot overdrijving.'

Zonder overdrijving

Het Nederlandse keurmeesterkorps wordt op dit moment geconfronteerd met het document *Picture Perfect*, vrij

vertaald als *Zonder overdrijving*. Daarin staan alle hondenrassen waaraan door keurmeesters bij het keuren aandacht, verhoogde aandacht en dringende aandacht moet worden besteed. In rasgroep 1 moet aan de Schotse Herdershond, Duitse Herdershond, Shetland Sheepdog, Welsh Corgi Cardigan en Welsh Corgi Pembroke, aldus dit document, *aandacht* dan wel *bijzondere aandacht* worden besteed. Echter, aan geen enkel ras in rasgroep 1 moet *dringend aandacht* worden besteed.

Wat zegt dat over die rassen?

'Dit document is gebaseerd op een Zweeds verhaal en de Zweden hebben natuurlijk een aantal problemen geconstateerd in hún populatie. Er zijn rassen die in Zweden wat minder vertegenwoordigd zijn en ik denk dat het niet zo is dat er in de Herdershondengroep rassen zijn die verhoogde of dringende aandacht moeten krijgen.'

Van rassen die jij keurt in rasgroep 2 wordt er zelfs niet één genoemd...

Lachend: 'Dat lijkt me stug.' En daar houdt Jan het bij.

♦ In september 2009 keurt Jan de Gids de Australian Cattle Dogs op de 'Specialty' in Vantaa, Finland.

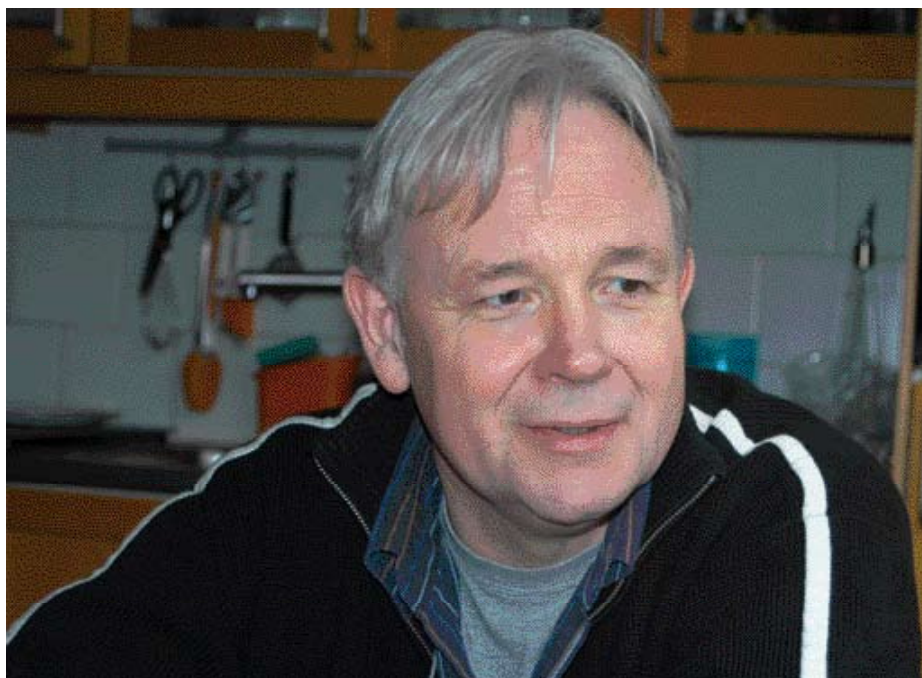
Fabelhaft gangwerk

In Engeland is er onenigheid tussen de rasvereniging en de Kennel Club over de achterhand van de Duitse Herder. In 'Picture Perfect' staan twee aandachtspunten – fouten dus – waarop keurmeesters bij het keuren van de

Duitse Herder moeten letten: 'Gangwerk achter instabiel, wankel en nauw'. Ik vraag Jan hoe hij tegenover de overdreven hoekingen in de achterbenen van de Duitse Herder staat. Jan: 'Ik weet niet of ik nu op lange tenen ga staan, maar ik denk dat het een kwestie is van een ontwikkeling, waarbij een enkele persoon heel lang invloed heeft gehad op het ras en vanuit een ivoren toren heeft kunnen regeren. Iemand die zei 'zo moet het' en dat werd door iedereen gevolgd.'

Is het een kwestie van smaak of heeft het te maken met het gebruik?

Op de show in Groningen dit jaar zag ik een matig gehoekte Leonberger, die met een – op z'n Duits – fabelhaft gangwerk door de ring ging. Mijn eerste Beauceron had ook matige hoekingen, maar liep als een trein. Ik kon 'm op de fiets niet bijhouden. En als ik dan de achterhand van de Duitse Herder zie, dan is die overhoeking dus niet nodig om de hond een goed gangwerk te geven. In Duitse Herderkringen heeft men dat wel gedacht en vond men het gangwerk beter. Je leert bij E&B dat het achterbeen moet

♦ 'Toen de Duitse Herdershond en de Dobermann op kwamen, waren er Fransen die óók zo'n soort werkhond wilden.'

10 VRAGEN

kunnen strekken; Duitse Herders hebben soms zoveel hoeking dat ze hun achterbenen niet meer kunnen strekken. 't Geeft wel een bepaald harmonieus beeld en men is daar nu aan gewend.'

Maar 't heeft toch extreme vormen aangenomen?

Heel zachtjes: 'Ja.'

'De Duitse Herder is een ras dat wordt gefokt onder sterke invloed vanuit moederland Duitsland en,' zo vervolgt Jan, 'men gaat er daar vanuit dat men iets goeds gedaan heeft en ik zie in de afgelopen jaren toch wel een kentering. Je had ook een periode waarin je die bolle lendenen zag, dat zie ik nu minder worden. Ik heb vanuit de Duitse Herders ook wel geluiden gehoord... Dat gaat niet van de ene op de andere dag. Dat moet langzaam doordringen en ik denk dat heel veel keurmeesters wel zien dat als je het E&B verhaal toepast op de Duitse Herder, er dan iets niet klopt.'

- **We zijn in Schiedam. Jenever of wijn?**
'Wijn.'
- **Een film of een boek?**
'Allebei'.
- **Je zou nog eens graag een boek of artikel willen schrijven over...**
'Ik zou de rasbeschrijvingen die ik vroeger maakte wel willen voortzetten. Vond ik erg leuk.'
- **Welke kynoloog heeft de meeste invloed gehad op jouw manier van keuren?**
'Tineke Baretta.'
- **Een slechte ontwikkeling in de kynologie is dat...**
'Alles gereguleerd MOET, terwijl je dat eigenlijk gewoon zou moeten doen.'
- **Je favoriete vakantieoord?**
'Frankrijk.'
- **Jan Marijnissen of Hans Wiegel?**
'Allemachtig! Als ik moet kiezen, dan Marijnissen.'
- **Na mijn pensionering ga ik...**
'Meteen de puinhoop in m'n hondenkamer opruimen.'
- **Ik zou graag nog eens ... keuren in ...**
'Nog eens Beaucerons keuren in Frankrijk.'
- **Je noemde Rotterdam de beste tentoonstelling. En de op één na beste?**
'Ik vond Zuidlaren altijd een prettige show.'

Je zei dat je over twee jaar de deur achter je hoopt dicht te trekken...

Lachend: 'Ja, maar op m'n werk, hè! Om misverstanden te voorkomen...'

... en ben je dan meer beschikbaar voor de kynologie?

'Ik vrees dat het wel die kant op zal gaan. Toen ik stopte met mijn werk voor de Beauceron Club, kreeg ik ontzettend veel tijd. Dat heeft maar heel kort geduurd. Mensen meldden zich aan met leuke ideeën. Toen de Stichting Hondententoonstelling Rotterdam op de stoep stond, ben ik wat voorzichtig geweest, maar ik vind het nu érg leuk om te doen. Artikelen schrijven, bijvoorbeeld rasbeschrijvingen, vind ik ook leuk en 't is goed voor je eigen kennis. Opzoeken wat er te vinden valt en daar dan iets van maken. Als je een netwerk hebt in de kynologie kun je

• 'Als de hond per ongeluk niet mooi is, dan moet ie niet de deur uit vliegen...'

mensen vragen om je te helpen en dan komen er soms heel aardige dingen naar boven.'

Meer vrije tijd in de toekomst en dus nog keurmeesterexamens doen?

Hartgrondig: 'Nee! Nee! Dat klinkt heel beslist, want ik heb geen ambities om allrounder te worden of om meer rasgroepen te keuren zodat ik een eindkeuring kan doen. De herdershonden zijn een grote groep met veel rassen en ik heb er heel veel werk aan om dat goed bij te houden. Bij zoveel mogelijk rassen probeer ik in de buurt te komen van een rassist, want ik wil beslist niet voor aap staan. Ik loop al heel lang mee bij de Shelties en heb onlangs examen afgenomen op voordracht van de Nederlandse Sheltie Vereniging.'

Hoe hou je alles bij?

'Ik probeer in ieder geval alles wat er te vinden is te lezen. Er is een flink aantal clubs dat mij hun clubbladen stuurt. Ik gooi ze nooit weg en heb een circuit van mensen die ze ook lezen. Van de Duitse rasvereniging krijg ik het blad ook toegestuurd en via internet kun je ook flink wat te weten komen.

Eenheidsworst

De Dierenbescherming is op dit moment met een campagne bezig waarbij men zich zeer nadrukkelijk afzet tegen rashonden, met als argument dat met 40% van de rashonden iets mis is. Wie verstand van rashonden heeft, begrijpt dat dit demagogisch getinte standpunten zijn, maar toch... Vanuit de Raad van Beheer komen voorstellen tot dwingende regels voor de rashondenfokkerij. Een soort eenheidsworst, voor ieder ras hetzelfde. En dan zijn we nu volop in de procedures voor de erkenning van meer rasverenigingen per ras. Kun je kort commentaar op deze ontwikkelingen geven? Jan, lachend:

♦ Jan en Joke de Gids met hun twee Beaucerons.

'Tegen de Dierenbescherming zou ik willen zeggen: kijk naar jezelf! Wat de regels voor de fokkerij betreft, denk ik: soms nodig, maar om dat nu gedwongen voor te schrijven, vind ik wel wat kort door de bocht.'

Er blijken al plannen te zijn voor de oprichting van een tweede Beauceron Club. Dat hij dertig jaar vrijwilligerswerk in de eerste club heeft gestoken, vindt Jan minder belangrijk en hij wil wel kijken hoe dat zich ontwikkelt. 'Maar,' zegt hij, 'om voor zo'n klein prutslandje twee of drie rasverenigingen te hebben... Kijk, in Duitsland gaat dat wel, maar ik vind ons land daar te klein voor.'

Aimabele mensen en honden

De honden die ons gesprek bijwonen laten zich van hun beste kant zien. De twee Beaucerons van Jan en Joke zijn erg vriendelijk en één komt

af en toe bij ons kijken met een gezicht van 'kan er nu eindelijk naar buiten worden gegaan?' Een Manchester Terrier springt als een black-and-tan vlo in het rond als we binnenkomen, terwijl een Saarlooswolphond onwrikbaar op haar plaats blijft liggen. 'Negeer haar maar,' zegt Jan. Dat hoeft niet, want ze negeert ons en blijft vanaf haar ligplaats naar de 'indringers' kijken. Deze twee zijn logés en eigendom van zijn jongste zoon. 'De oudste zoon,' zegt Jan, 'wil geen hond; hij heeft in zijn jeugd al genoeg geleden...' Joke zorgt voor koffie en koek en volgt het gesprek, daarbij af en toe bevestigend of ontkennend knikkend. Pas op de terugweg in de auto bedenk ik me dat zij degene is die Jan in de kynologie heeft 'getrokken'. En ook dat het allebei zeer aimabele mensen zijn, met hun hondenhart op de goede plaats. <